

Snečno, občas zamračené

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Zuzana Balašiovová Donátová	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2021)	Vlado Javorský

O knihe

Verše v kombinácii s vtipnými karikatúrami: O súčasnej atmosfére vo svete, o aróme v medziľudských vzťahoch, o veselosti aj smútku ľudského života, o nádeji. Jednoducho o drobnostiach všedných dní.

Úvod

...Tvorenie je ako dýchanie
myšlienok.
Ako klavírny koncert písmen.
Ako tanec štetca na kúsku plátna.
Ako rytmus dláta v hline.
Ako ruky čarujúce vo voňavom
ceste.
Ako farbička tísiaca bolest'.
Ako hľadanie cesty v múzach
chaosu.
Stojí to za to.
Pretože výsledkom je
priezračnosť vedomia,
cez ktoré vidieť spokojné dno
našej duše.

Uf

Obdobie v ktorom sme, nás
väzní.
Chtiac či nechtiac stali sme sa
väzni.
Zahalení v rúškach aj v
skafandroch
niečo menom C 19
rozhoduje o ľudských životoch.

Sme rozhorčení
hľadiac na obrazovku.
Radšej ako správy
hľadáme humor i múdro vcelku.
Čmárame výkriky a pocity na
statusy,
sme na to sami, kto seba uhladí či
nabrúsi.
Čo si neurobíš – nemáš,
už sa opakujem.
Hľadám niekde úsmev a radosť,
nie zlobu len tak uvažujem.

Cesta

Každý nejako žije.
Tvorí,
užíva,
hľvie.
Každý nejako blbne.
Lezie,
skáče,
sklzne.
Každý nejako rozmýšľa.

Jednoducho,
zložito
aj bez figľa.
Každý nejaký je.
Prázdny,
plný,
kto ho vie.

Dvaja

V dlhoročnom vzťahu našla som
priateľa.

Deti už vyrástli.

Tvár neskrýva vrásky a kĺby
občas zabolia.

Mus a nudu nepoznáme, bavíme
sa navzájom.

Na časy ľúbivé a milé
spomíname

pri pohári čaju, v tieni s
Amorom.

Tak vykroč

S humorom a múdrom do ďalších
dní,

aj keď je svet chorý, na srdce
nezabudni.

To v hĺbke ukryté a nie je ním
sval,

to duchovné v slovách črtám...

Viem, že nie som v tom sám.

Ojoj

Všetky krásne šestnástky
dorastú do veľkých matiek.

Dnes krehké ako snežienky
zajtra zvíťazia s dôvtipom
a bez skratiek.

Dajte pozor maminky
na figle svojich mužov
hravými oni zostať chcú
občas s hlavou prázdnu
a bez grošov.

Stratený

Bez telefónu si dnes stratený.
Vezmeš ho aj do komôrky,
s myšlienkou, že ťa nik nevidí.
Nahradil hodinky, knižky aj
denníky.
Nezabúdaš ale pri tom, kto si ty?
Palcom hladíš a očami skúmaš
čo nové v ňom dávajú...
Ale pozor!
Pozri občas hore a pozor na
hlavu.

Cieľ

Je dôležitá cesta alebo cieľ?
Ten na obrázku vie,
čo odpovedať smel.
Pocit v kráčaní víťazí.
A keď niekam dorazíme
alebo niečo vytvoríme,
stáva sa momentom zázračným.

Haló

Volám ti do vesmíru, haló!
Nasad' si okuliare blankytné,
pootvor dvierka mesačnej brány
porozprávam ti o nás v zemskej
plytčine.
Sviatky sme prežili
spoločne a predsa od seba,
v uliciach vládne ticho
a spomienky na odídených „do
neba.“
Volám ti do vesmíru, haló!
Vládne tu neistota i strach.
Ľudia o prácu prichádzajú,
v divadlách sadá na stoličky
prach.
Volám ti do vesmíru, haló!
Príroda hlási nepokoj,
dnes veselým je byť ťažké
Ľudia plačú, je to boj.
Volám ti do vesmíru, haló!
Nehodlám sa báť, s vierou, že
nezaspal ešte rozum
dnes večer pôjdem spať.

Pozdravuj vo vesmíre...

S otáznikom

Načo knihu „Wima Hofa“
aby človek vstúpil do chladnej
vody.

Načo kurzy a prednášky,
aby pochopil duchovné hodnoty.

Načo testy,
k zisteniu, či je zdravý.

Načo byť nonstop v sieti,
alebo je človek osamelý?

Načo mať tablet či telefón
s nekonečným paušálom.

Nestačí nám slnko v srdci
v nádeji, že tu sme, si a som?

Sila

Snívam a či bdiem,
svet sa zbláznil,
komu rozpoviem?
Ľudia sú od seba,
chceli by byť spolu.
Zoslabli – podľahli

i chlpatá bodka útočí znovu.

Obchody utíchli,
ani hračku vám nepredajú.

Stali sme sa hrátkou mocnejších.
Len nevzdať sa a nepotláčať silu
zdarnú.

Ledabolo

Všetko je tak, ako už niekde
bolo,
dávno pradávnou, v kraji
hviezdnom s menom Ledabolo.

Náš osud ľudský už niekto žil,
brodil sa, tvoril aj z kalicha viery
pil.

Všetko je tak, ako má byť.

V duši aj srdci, kde pred
úprimnosťou nedá sa skryť.

Chýr

Šíri sa vzduchom bublina,
ako sa zmení svet,
jedna planéta s druhou sa prelína
zahltí nás vír z fantazijných vied.

Šíri sa vzduchom strašlina,
ako sa niečo stane,
nálady sa pozdvihnú aj klesnú
jeden padá do smútku, druhý nie.
Šíri sa vzduchom novina, ako
sme opäť bezmocní.
Komu dnes dôverovať – veriť,
len vlastnej „viere“ a byť
nezlostný?

Vplyv

Povedal Ignác, že je vonku
hnusne,
nie každý je toho názoru.
Keď za oknom prší, obzor je
sychravý,
môžeš spokojným byť
sám aj s druhým pospolu.
Prajem mu, nech sa zamyslí
nech nesmúti za slnečným
krásnom,
aj keď vonku fučí a kvapká voda,
dá sa zasvietiť s duševným
lampášom.

Alebo nie?

Pre...

Pre túto chvíľu
žiť sa oplatí.
Byť tu a teraz
v nežnom objatí.
Len vnímať a cítiť
svieži dotyk dňa.
Navzájom sa dýchať
v sile z bezodného dna.

Život

Aj v zúfalom hluku hláv
jestvuje blahodárne ticho.
Len ho nájsť a pohladieť,
spomaliť v nás to rýchlo.
Riadiť sa umom?
S davom je ťažké.
Aj v obyčajnej drobnej chvíli
ďakujem dnes zemi, veľkej
matke.
Sláva životu, ktorý vrúcne cítim,

v bolesti aj v radosti i v
mrazivom lístí.

Užívaj

Užívaj svetlo,
domov, pekný deň.

Užívaj šero,
tmu aj života tieň.

Užívaj chvíľu,
ktorú dnes máš,
pozoruj v tichu, čo prežívaš.

Užívaj všetko,
čo dnes život vytvorí
a nechaj srdce volne v jemnom
súznení.

Iba reči

K nemu nechod',
je to Debil!

S výkričníkom
zreval Emil.

Bola som tam
omylom.
Dnes viem,
že nie je Debilom.

Človeku

Spievaj, len spievaj,
tvoj hlas rozozvučí duše zvon,
Maľuj, len maľuj,
krásou farieb omotaný som.
Píš, len píš,
slová slnka v dobe temnej,
hraj, len hraj,
klavír roztriešti silu klebiet.
Tancuj, len tancuj
v prachu pouličných črievičiek.
Tvaruj, len tvaruj
to božské v nás, čo rozjasní
smutný svet.

Selfi

Vraj ten, kto nie je v sieti fejsbúk, sa stáva „nebezpečným“.

Nevieme, čo dobré jedol, kde pracuje a či sa lieči.

Nevieme, kde trávi svoj čas, nevieme čo nakúpil a na účte má nové zas.

Nevieme, ako vyzerá jeho retušované „selfi“, či sa ráno otužil a v poriadku má nervy.

Niečo v slovách nájdeme pravdivé...

Ale povedzme si, človek rozhoduje, čo zverejní a čo NIE.

Kto ho vie...

Poznanie

Ak sa málo v sebe vyznám, však o druhom vlastním zoznam, niekde je skrytý zádrhel, tak porozumieť by som chcel. Až keď spoznám seba, pochopím

aj teba.

Ani som pri zamyslení netrpel.

Pyžamová

Vláčim sa po byte voľne a strapatá,

hľadám sa v priestore ležérne zaspata.

Načo sa šminkou natierať a sťahovačky navliekať?

Načo sa skrášľovať a telo neprirodzene tvarovať?

Túžim slobodne v neusporiadanosti byť.

S vnútorným rádom a tichosťou, hodlám sa pred dokonalosťou skryť.

Ej, ale že je to sveta žiť!

Do vnútra

Nie je v živote ani tak dôležité, čo sme všetko stihli, ale čo sme pochopili,

vytvorili a do svojho vnútra
uložili.

Kto si?

Na otázku, kto si?

odpovedám mlčaním.

Nevidím snád', nepočujem?

Ved' stojím pred mojimi očami.

Som telom, menom, záhadou?

Som myšlienkou len, alebo v
duši ozvenou?

Kto pozoruje, ako vo svete činím.

Kto zvolí, čo v sebe nazaj cítim?

Kto vlastne som?

Blázon,

či génius Schopen či Edison?

Môžme byť ničím naliaty v
niečom?

Ako to napísať, vysvetliť.

Ľuďom, sebe, deťom...

Je to vo hviezdach

Sme na jednej z bodiek

roztrúsených v temnote,
v priestore bez hraníc,
na vesmírnom parkete.

Sme v jednom svete
poskladanom záhadne,
veštcom tajne načúvame
a internetu obratne.

Sme v náručí slnka
s chladným verným mesiacom,
vzrušujúce je poznanie
o svete, kde neverila som.

ÚŽASNÉ, že sme, si a som.

Drahokam

Vraj myšlienka má veľkú silu.

Treba vlastnú, krásnu,
mimo väčšinového vplyvu.

Otázka priama, niet veru divu,
ale odkiaľ zoženie tvor energiu?

Fakt, že v srdci ju vlastní,
ale o tom nevie,

je ako mať drahokam v oceáne,

v hĺbke nekonečnej.

O anjelo

Každý z nás má svojho anjela
v neviditeľnom opare,
keď si občas z luku zastrieľa,
hasíme dlho v duši požiare.

Každému z nás sa niečo deje
a my túžime d'akovať,
vážiť si obyčajnú chvíľu
alebo sa z brucha smiať.

Každý z nás má svojho anjela,
niekde naporúdzi,
ak pre zaneprázdnenosť nemôže,
prichádza nový, ale nie cudzí.

Každý z nás túži veriť v anjela.
Nosí krídla alebo rožky?
Nepodstatné.

Hlavne, že pochádza z hviezd,
hlboký duchom, čistý, slušný.

V hĺbke

Bežím si dušou
s pocitom dobre.

Depresia o pozornosť žobre,
ja opačne silu posielam.

Do rozmarnej fantázie
snov i ľahkej ilúzie,
kde s lampášom z hviezd
sa usmievam.

Túlam sa v hĺbke duchodna
a cítim pokoj jari
s kúskom poznania a lásky,
boľavé ranky hladím.

A či sa mi to azda marí?

Odhodlanosť

Vonku leje ako z krhly,
Jožko maká ako zvrhlý.

Zaborí sa do kaluže,
ulicou sa ďalej kľže.

Voda chríli ako z vedra,
halúzky na zemi ležia.

Dažd'ovo daždivá galiba
nejeden dáždnik láme, ohýba.
Blíži sa Jožko do svojho cieľa,
babka si z neho asi strieľa,
keď podopretá o paličku hlási,

pošta je zavretá, musíte prísť
zajtra asi.

Hundre, kvíli, narieka...

Je to skúška odhodlanosti
človeka?

Nad vecou

Pousmiať sa,
nad výsledkom všetkých fyzík,
pousmiať sa,
nad javom manipulačných
techník,
pousmiať sa,
nad strachom medzi nami,
pousmiať sa,
ak sme kvôli názoru vymazaný.
Pousmiať sa
a tvorením zľahčiť život dnešný.
Ideme ďalej,
skrže plot informačný,
smutnosmiešny.

S rešpektom

Byť od skorého rána v strehu,
všetko stíhať s pokorou a v behu.
Byť profíkom s úsmevom na

tvári,
nie vždy sa to v práci podarí.
Ťažké je úlohu zdravotníka
zastávať.

Ordinovať, zachraňovať, infúzie
podávať.

Dokonale vyhovieť každému sa
„nedá“.

Napriek úprimnej snahe
nie je pravidlom pacientova neha.
Lekár, sestra, sanitár, záchranár...
Patria k dobrodružným miestam.
V uniformách vyčerpaní ťahajú,
tak veľa síl vo veršoch vám
tlieskam.

Siet'

Odfotíš na fejsbúk guláš
vybavuješ už aj sobáš.
Napíšeš l'úbostnú báseň,
niekto vníma v tebe nádej.
Rozhodneš sa pre úvahu,
všade ticho... aj vo výt'ahu.
Napáliš tam kritiku
nájdeš si dielo „v pytlíku.“